

N:o 37.

Af Herr S. Axell: Med förslag till förordning, angående sådane medlemmar af svenska kyrkan, hvilka, oaktadt till mogen ålder komne, icke på sätt samma kyrka godkänner, blifvit döpte och begått Herrans nattvard.

Genom den s. k. dissenterlagen af den 31 Oktober 1873 äsyftades bland annat att underlätta utträdet ur vår statskyrka för dem, hvilka bekänna annan kristen troslära än den evangeliskt lutherska. Lagen innehåller emellertid sådana föreskrifter angående främmande trosbekännares rättighet att meddela skolundervisning och förkunna ordet, att den talrikaste af våra sekter, baptisterne — med undantag af *en* församling — icke velat och icke vilja begagna sig af den medgifna rättigheten på de dervid fogade vilkoren. Följden häraf har blifvit den, att, då kyrkolagen fordrar dop och nattvardsgång såsom vilkor för kyrklig vigsel, och å andra sidan borgerligt äktenskap icke är medgifvet dem, hvilka stå kvar i statskyrkan, hafva under årens lopp enligt baptisternas egen statistik 183 äktenskapliga föreningar ingåtts, hvilka nu gällande lagar icke såsom äktenskap erkänna. Då baptisternes antal vid 1878 års början uppgick till 13,773 med 3,485 odöpta barn och 1,069 okonfirmerade, inser man lätt, att med hvarje år komma allt flere äktenskap af denna art att ingås.

Vi stå här inför ett faktum, hvilket det borgerliga samhället icke med likgiltighet kan åse, och enligt min tanke ej heller med overksamhet. Fyra sätt att lösa konflikten synas mig möjliga. Det *första*, hvilket Doktor Grafström föreslog år 1877 i sin motion N:o 9, är det, att baptisterne skola uteslutas ur svenska kyrkan och ställas under dissenterlagen; men denna utväg ville icke Riksdagen godkänna.

Det *andra* är det att ändra dissenterlagen så, att baptisterne vilja antaga densamma. Jag tviflar, att Regering och Riksdag skulle vilja ingå derpå. Det *tredje* är det, som Herr Westin förra året föreslog (motion N:o 140), att ändra vår kyrkolag och låta villkoren af dop och nattvardsgång för erhållande af kyrklig vigsel bortfalla. Ehuru jag icke fullt förstår, hvarföre det skulle vara så motbjudande för vår kyrkas prester att meddela sin välsignelse åt dem, som icke begagna sig af kyrkans nådemedel, böjer jag mig dock för de uttryck af denna obenägenhet, hvilka möta oss i riksdagsprotokollen, och vill för den skull icke föreslå en åtgärd, hvarigenom vårt presterskaps samvete möjligen skulle lida tvång. Det *fjerde* sättet är slutligen det, hvarom Herr Grafström motionerade (N:o 7) förlidet år, att rättigheten till ingående af borgerligt äktenskap skulle utsträckas till dem, hvilka icke äro döpte och konfirmerade på sätt, som vår kyrkas lagar gilla. Till detta förslag hade motionären fogat det stadgande, att sådana medlemmar må ej deltaga i kyrkostämma eller i prestval eller i val till elektor för utseende af ombud till Kyrkomöte. Lag-Utskottet tillstyrkte Herr Grafströms motion i sin helhet med några mindre förändringar, men densamma föll i Första Kammaren. I Andra Kammaren antogs ett förslag, framställt af Herr Adlercreutz, om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t i samma syfte som motionen, men med uteslutande af den del deraf, hvilken utestängde baptisterne från rösträtt i kyrkostämma, i prestval och till elektor för utseende af ombud för Kyrkomöte. Jag ansluter mig till den åsigt, som fann uttryck i Andra Kammarens sistnämnda beslut, hvilken åsigt äfven hade varme försvarare i Första Kammaren; men, då jag är tveksam, huruvida frågan, hvilken synes mig vara af civillags natur och endast gifver några paragrafer i dissenterlagen en vidare omfattning, behöfver underställas Kyrkomötet, hvilket ej heller blifvit hördt öfver dissenterlagen i sin helhet, får jag, med frångående af Andra Kammarens beslut i fråga om Kyrkomötets hörande, härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta följande

Förordning, angående sådana medlemmar af svenska kyrkan, hvilka, oaktadt till mogen ålder komne, icke, på sätt samma kyrka godkänner, blifvit döpte och begått Herrans nattvard:

“Vill medlem af svenska kyrkan, som, oaktadt till mogen ålder kommen, icke på sätt samma kyrka godkänner, blifvit döpt och begått Herrans nattvard, ingå äktenskap, skall det ske inför borgerlig myndighet på det sätt och i den ordning, som bestämmes i 4 och 5 §§ af Kongl. förordningen angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning den 31 Oktober 1873.

I afseende på den borgerliga myndighetens skyldighet att för anteckning i kyrkobok göra anmälan om de inför den samma afslutade äktenskap gälle i tillämpliga delar hvad i 9 § af sistnämnda Kongl. förordning föreskrifves.“

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Severin Axell.

Häri instämmer

A. Hedin.
